

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 1180

гр. София, 29.03.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 116-ТИ СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и девети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: П. Г. П.

като разгледа докладваното от П. Г. П. Административно наказателно дело № 20231110217864 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 63д, ал.1 ЗАНН вр. чл. 143, ал. 1 и чл. 144 от АПК вр. чл. 248, ал. 1 ГПК.

Образувано е по повод искане на въззивника П. ООД ЕИК ***** от 27.02.2024г, с молба за допълване на решението на СРС от 15.02.2024г. в частта за разноските, като се сочи, че СРС не се е произнесъл по искането за присъждане на разноси в постановения съдебен акт.

Препис от молбата е изпратен на насрещната страна за становище и е получен на 13.03.2024г., като отговор от АПИ не е постъпил.

Искането е депозирано в срока по чл. 248, ал. 1 ГПК и е изпълнена процедурата по чл. 248, ал. 2 НПК.

Съгласно чл.248, ал.1 от ГПК, приложима на основание чл. 63д, ал.1 ЗАНН вр. чл. 143, ал. 1 и чл. 144 от АПК, *в срока за обжалване, а ако решението е необжалваемо - в едномесечен срок от постановяването му, съдът по искане на страните може да допълни или да измени постановеното решение в частта му за разноските.* В случая решението подлежи на облажаване с касационна жалба, съответно срокът е 14 дневен за инициране на процедура по чл.248, ал.1 от ГПК. Същият е спазен.

Съдът, след като обсъди събраните по делото доказателства, намира искането за основателно поради следните съображения:

Върховния касационен съд в постановеното Тълкувателно решение № 6 от 6.11.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 6/2012 г., ОСГТК приема, че в чл. 248, ал. 1 ГПК е предвидено, че съдът по искане на страната може да допълни или да измени решението в частта му за разноските. Следователно текстът разграничава две хипотези, свързани с промяна на вече постановения съдебен акт в частта му, с която е определена отговорността за разноси, установени като изключение от правилото на чл. 246 ГПК.

Аналогично на чл. 250 ГПК, първата хипотеза на чл. 248, ал. 1 ГПК обхваща случаите, при които съдът не се е произнесъл по иначе валидно заявено искане за разноси. Разгледаната правна характеристика на допълване на съдебния акт в обсъжданата част е процесуален способ за отстраняване непълноти при формиране волята на съда. Уредена като изключение от принципа, въведен с чл. 246 ГПК, тази непълнота може да бъде отстранена,

без да се променя вече постановения съдебен акт в същата част. Пропускът на съда да се произнесе по своевременно направеното от страната искане за разноси не се преклудира при липса на представен списък по чл. 80 ГПК, поради което и представянето на списък на разноските не е предпоставка за реализиране на **допълване** на решението в тази му част. При втората хипотеза на чл. 248, ал. 1 ГПК, след като съдът е определил дължимите разноси, е налице искане от страната те да бъдат приведени в съответствие с нейното твърдение за осъществяването им, което искане не е за допълнително произнасяне, а за изменение в размера на вече присъденото. По тази причина и правната последица, установена с чл. 80, изр. 2 ГПК, настъпва само по отношение на изменението на решението в частта му за разноските, а не по отношение на неговото допълване.

Жалбоподателят може да отправи такова искане до приключване на съдебните прения, с която атакува издаденото наказателно постановление. В случая е налице валидно отправено искане, доколкото същото е обективизирано в становище от 06.02.2024г., постъпило по електронен път в съда на същата дата в 09:13 часа (лист 30 от делото), макар и да е обработено и докладвано на съдията след края на съдебното заседание - 11:39 часа. Искането е направено в срок, като забавената обработка на книгата в съда не следва да се отразява на правата на молителя. С даване на срок за становище по молбата на въззиваемата страна по чл.248 от ГПК същата е могла да изложи становището си по така отправеното искане за разноси.

Молбата в случая се явява основателна, доколкото искането е направено от страна, която има право на разноси. Съдът не се е произнесъл по искането за разноси, съответно в настоящия случай е налице хипотезата на искане за допълване на решението. Представени са доказателства за сторените разноси в размер на 420 лева. В случая същото се явява и пропорционално на извършената работа, а и върху него е видно, че е заплатено ДДС. Същото следва да се присъди в тежест на административнонаказващия орган.

Поради тези съображения искането се явява основателно и АПИ следва да бъде осъдена да заплати на въззивника сумата от 420 лева – разноси по делото.

С оглед гореизложеното и на основание **63д, ал.1 ЗАНН вр. чл. 143, ал. 1 и чл. 144 от АПК вр. чл. 248, ал. 1 ГПК**, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ДОПЪЛВА Решение от 15.02.2024г. по НАХД 17864/2023г. по описа на СРС, НО, 116ти състав като:

ОСЪЖДА Агенция пътна инфраструктура да заплати на П. ООД ЕИК ***** сумата от 420 лева – разноси пред СРС за адвокатско възнаграждение.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО може да се обжалва пред АССГ в 14-дневен срок от връчване на препис от същото на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____